

Galloudec aan Antoine. Ik schrijf deze brief op mijn sterfbed. Ik schrijf uit eigen naam en uit naam van burger Sasportas, die gehangen werd in Port Royal. Ik deel u mee dat we de opdracht, die de Conventie ons door uw bemiddeling had toegewezen, terug moeten geven, daar we haar niet hebben kunnen uitvoeren. Misschien bereiken anderen meer. Van Debuissou zult u niets meer horen, hij maakt het goed. Het is waar dat de verraders een goed leven hebben als de volkeren door het bloed waden. Zo zit de wereld in elkaar en het is niet goed zo. Verontschuldigt u mijn geschrift, ze hebben me een been afgezet en ik schrijf met koorts. Ik hoop dat deze brief u in goede gezondheid bereikt en verblijf met republikeinse groet.

Matroos Bent u de burger Antoine. Dan is dit hier een brief voor u. Van een zekere Galloudec. Het is mijn schuld niet als de brief al oud is en misschien is de kwestie al opgelost. De Spanjaarden hebben ons vastgehouden op Cuba dan de Engelsen in Trinidad, tot jullie consul Bonaparte vrede heeft gesloten met Engeland. Dan hebben ze me leeggeplunderd in Londen — op straat —, omdat ik bedronken was, maar de brief niet gevonden. A propos Galloudec: die zal niet ouder meer worden. Hij is gecrepeerd in een hospitaal op Cuba, half gevangenis, half hospitaal. Hij lag daar met koudvuur, ik met koorts. NEEM DEZE BRIEF HIJ MOET AANKOMEN AL IS DAT HET LAATSTE WAT JE DOET DIT MOET JE VOOR ME DOEN was het laatste wat hij tegen mij heeft gezegd. En het adres van een kantoor en uw naam, als u die Antoine bent. Maar op die plaats is er geen kantoor meer en over u, Antoine, als dat uw naam is, weten ze daar waar het kantoor was ook niets. Een man die daar achter stellingen in een kelder woont heeft me naar een school gestuurd, waar een Antoine als leraar zou gewerkt hebben. Maar daar wisten ze ook niets over hem. Dan heeft een werkvrouw mij gezegd dat haar neef u hier gezien heeft. Hij is voerman. En hij heeft me beschreven hoe u eruit ziet, als u hem bent.

Antoine Ik ken geen Galloudec.

Matroos Ik weet niet wat er voor hem zo belangrijk was aan die brief. Iets met een opdracht. Die hij moet teruggeven zodat anderen zijn arbeid kunnen voortzetten. Wat voor werk dat ook geweest is. Op het laatst sprak hij over niets anders meer. Behalve als hij brulde van de pijn. Die kwam op in golven. En het heeft lang genoeg geduurd, voor hij klaar was met sterven. De dokter zei: zijn hart is te sterk, hij moest al tien keer dood zijn. Soms houdt een mens te weinig uit, soms te veel. Het leven is een smerige zaak. De andere, over wie hij in zijn brief schrijft, een zwarte, heeft een snellere dood gehad. Hij heeft me de brief voorgelezen. Galloudec, opdat ik hem van buiten zou kennen, mocht hij verloren gaan. En als u hem nog altijd niet kent, zal ik u vertellen wat ze met hem gedaan hebben en hoe hij gestorven is, u was er niet bij. Eerst hebben ze hem een been afgesneden tot

aan zijn knie, dan de rest. Het was het linker. Dan

Antoine Ik weet niets af van een opdracht. Ik geef geen opdrachten, ik ben geen heer. Ik verdien mijn geld met privélessen. Het is niet veel. En slachterijen heb ik genoeg gezien. Ik ken mijn weg in de anatomie van de mens. Galloudec.

Vrouw met wijn brood kaas.

Vrouw Je hebt bezoek. Ik heb een ereteken verkocht. Dat voor de Vendée, waar jullie de boeren hebben doodgeslagen terwille van de republiek.

Antoine Ja.

Matroos Voor zover ik zie, hebt u alles nog. Een verschil met die Galloudec, die u niet kent, en die zo dood is als een steen. De andere heette Sasportas. Hem hebben ze opgehangen in Port Royal, als u het weten wil, omwille van die opdracht waarvan u niets afweet, op Jamaica. De galg staat op een klip. Als ze dood zijn, worden ze eraf gesneden en vallen in zee. De haaien doen de rest. Dank u voor de wijn.

Antoine Sasportas. Ik ben de Antoine naar wie je gezocht hebt. Ik moet voorzichtig zijn, Frankrijk is geen republiek meer, onze consul is keizer geworden en verovert Rusland. Met een volle mond is het gemakkelijker praten over een verloren revolutie. Bloed geronnen tot bliken eretekens. De boeren wisten het ook niet beter, hé. En misschien hadden ze gelijk, hé. De handel floreert. Die op Haïti krijgen nu van ons hun aarde te vreten. Dat was de zwarte republiek. De vrijheid voert het volk op de barricaden, en als de doden wakker worden, draagt ze een uniform. Ik zal jou een geheim verklappen: zij is ook maar een hoer. En ik kan er al om lachen. Hahaha. Maar hier is iets leeg dat heeft geleefd. Ik was erbij toen het volk de Bastille bestormde. Ik was erbij toen de kop van de laatste Bourbon in de mand viel. Wij hebben de koppen van de aristocraten geoogst. Wij hebben de koppen van de verraders geoogst.

Vrouw Mooie oogst. Ben je weer dronken. Antoine.

Antoine Het past haar niet, als ik over mijn grote tijd praat. Voor mij heeft de Gironde gebeefd. Bekijk haar, ma douce France. Haar borsten uitgedroogd. Tussen haar dijen een woestijn. Een dood schip in de branding van de nieuwe eeuw. Zie je hoe ze schrokt. Frankrijk heeft een bloedbad nodig en de dag zal komen.

Antoine giet rode wijn over zijn hoofd.

Matroos Daar begrijp ik niets van. Ik ben matroos, ik geloof niet in politiek. De wereld is overal anders. Hier is de brief.

Gaat weg.

Antoine Roept

Matroos, wees voorzichtig als je mijn huis uitgaat. De politie van onze minister Fouché vraagt niet of je in politiek gelooft. — Galloudec, Sasportas. Waar is je been, Galloudec. Waarom hangt je tong uit je bek, Sasportas. Wat willen jullie van mij. Is je beenstomp mijn schuld. Is die strop mijn schuld. Zal ik mij een been afsnijden. Wil je dat ik erbij kom hangen. Galloudec, vraag je keizer waar je been is. Sasportas, laat de keizer je tong zien. Hij zegeviert in Rusland, ik kan jullie de weg

tonen. Wat willen jullie van mij. Ga. Ga weg. Verdwij. Vrouw, zeg jij het hun. Zeg hun dat ze moeten weggaan, ik wil hen niet meer zien. Zijn jullie er nog. Je brief is aangekomen, Galloudec. Hier is hij. Jullie zijn er in elk geval van af. LEVE DE REPUBLIEK. *Lacht.* Jullie denken dat ik het goed heb, hé. Hebben jullie honger. Hier.

Gooit eten op de doden.

Vrouw Kom in bed, Antoine.

Antoine DAS IST DIE HIMMELFAHRT FÜR WENIG GELD IM GITTERWERK DER BROST SOLANG ES HALT DAS HERZ DER HUND

Tijdens de coitus treedt de engel van de wanhoop op.

Antoine Stem

Wie ben jij.

Vrouw Stem

Ik ben de engel van de wanhoop. Met mijn handen deel ik de roes uit, de verdoving, het vergeten, het genot en de kwelling van de lijven. Mijn spreken is het zwijgen, mijn gezang de schreeuw. In de schaduw van mijn vleugels woont de verschrikking. Mijn hoop is de laatste adem. Mijn hoop is de eerste slachting. Ik ben het mes waarmee de dode zijn kist openbreekt. Ik ben die zijn zal. Mijn vlucht is de opstand, mijn hemel de afgrond van morgen.

Wij waren aangekomen op Jamaica, drie afgezanten van de Franse Conventie, onze namen Debuissou Galloudec Sasportas, onze opdracht een slavenopstand tegen de heerschappij van de Britse kroon in naam van de Franse republiek. Die het moederland van de revolutie is, de schrik van elke troon, de hoop van alle armen. Waarin alle mensen gelijk zijn onder het bijl der gerechtigheid. Die geen brood heeft tegen de honger van haar voorsteden, maar handen genoeg om de fakkel van vrijheid gelijkheid broederlijkheid uit te dragen over de hele wereld. We stonden op het plein aan de haven. Midden op het plein was een kooi neergezet. We hoorden de wind vanuit de zee, het harde ruisen van de palmbladen, het vegen van de palmbezems waarmee de negerinnen het stof van het plein keerden, het kreunen van de slaaf in de kooi, de branding. We zagen de borsten van de negerinnen, de bloedende striemen op het lijf van de slaaf in de kooi, het paleis van de gouverneur. We zeiden: dit is Jamaica, schande van de Antillen, slavenschip in de Caraïbische zee.

Sasportas Tot ons werk gedaan is.

Galloudec Je kunt meteen beginnen. Je bent toch naar hier gekomen om de slaven te bevrijden. Dat daar in de kooi is een slaaf. Als hij vandaag niet wordt bevrijd, zal hij er morgen een geweest zijn.

Debuissou Wanneer ze geprobeerd hebben weg te lopen of voor een ander misdrijf worden ze in de kooien tentoongesteld, om de anderen af te schrikken, tot de zon ze verdort. Dat was al zo toen ik wegging uit Jamaica, tien jaar geleden. Kijk er niet naar, Sasportas, één man kunnen we niet helpen.